

ženo nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. o přerušení sporů o splnění peněžních závazků ve starých korunách v poměru k rakouské republice, bylo vydáno na základě §u 6, zákona ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n. o způsobu vyrovnání pohledávek a závazků vzniklých v rakousko-uherských korunách mezi věřiteli nebo dlužníky československými a cizími. Při výkladu nařízení ze dne 21. dubna 1921 čís. 173 sb. z. a n. dlužno tedy hleděti k ustanovením zmíněného §u 6, že vláda se zmocňuje, by provedla soupis pohledávek a závazků a že může naříditi přerušení sporu a exekuci pro tyto pohledávky a závazky, t. j. pro pohledávky a závazky, jež podléhají soupisu a budou vyrovnány československým súčtovacím ústavem ve smyslu vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. Pro pohledávky a závazky, jež tomuto soupisu nepodléhají, přerušení sporů nemělo by účelu. Z toho jest zřejmo, že soudní řízení, kterým se vymáhají nároky vyloučené ze soupisu, nelze přerušiti ve smyslu §u 2 vlád. nař. ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. V tomto případě pojišťovací smlouva byla ovšem uzavřena před 26. únorem 1919, avšak pojistná příhoda, z níž žalobní nárok se odvozuje, nenastala před měnovou rozlukou, nýbrž 3. února 1921, kdy zemřel manžel žalobkyně, který byl u žalované pojišťovny pojištěn. Žalobní nárok jest dle uvedených předpisu vyloučen ze soupisu a řízení nemělo se tedy přerušiti.

Čís. 2373.

V novém návrhu na odklad exekuce vyklizením lze uvést nové okolnosti, třebas prvotní návrh byl pravoplatně zamítnut. Přísných právních předpisů o pravoplatnosti rozsudků nelze použiti o usneseních řízení exekučního.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, R I 185 23.)

Pravoplatným usnesením ze dne 15. září 1922 zamítl exekuční soud návrh na povolení odkladu exekuce vyklizením. Novému návrhu povinného na odklad exekuce vyklizením, opřenému o nové okolnosti, též exekuční soud usnesením ze dne 21. prosince 1923 vyhověl a odklad povolil. Rekursní soud zrušil toto usnesení v podstatě z těchto důvodů: Stalo-li se v řízení sporném nebo exekučním soudní rozhodnutí pravoplatným, lze je zrušiti nebo prohlásiti bezúčinným pouze způsobem, v zákoně uvedeným. O případech takových jedná civilní řád soudní v pátém díle (§ 529 a násl.), exekuční řád pak v §§ 35 až 37, po případě §§ 39–40. Jest však zcela protizákonným, by pravoplatné rozhodnutí ve věci samé bylo týmž soudem, jenž je vydal, změněno k opětovnému návrhu strany.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by rozhodl ve věci samé.

Důvody:

Rekursu povinného do původního usnesení první stolice ze dne 15. září 1922 nebylo usnesením druhé stolice vyhověno mimo jiné také

proto, že nemohlo býti přihlíženo k novým okolnostem, teprve v rekursu uvedeném. To je sice správné. Avšak okolnost, že povinný nemohl svá tvrzení v rekursu obsažená přednésti již v prvé stolici, byla částečně zaviněna tím, že soud prvé stolice nevyšetřil ve smyslu §u 55 ex. ř. náležitě všech rozhodných skutečností a neposkytl zejména stranám příležitosti, aby veškerá svá tvrzení a své námítky přednésti a důkazy o nich nabídnouti mohly, nevyslechnuv jich před vydáním svého rozhodnutí. Tohoto výsledku bylo v tomto případě zapotřebí tím spíše, že návrh na odklad exekuce byl podán stranou samou. Když tedy povinný nyní v novém návrhu na odklad vyklizení tyto nové okolnosti, od jichž vyšetření příznivé vyřízení svého návrhu očekává, uvádí, a důkazy o nich nabízí, není příčiny, aby nebyly vyšetřeny a nové usnesení za změněných poměrů nebylo vydáno, zvláště když přísných ustanovení civ. ř. soudního o právní moci rozsudku na usnesení v exekučním řízení použití nelze (§ 78 ex. ř.). Odpovídá to také duchu a smyslu vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., jehož dobrodiní nemůže býti straně, dokud v bytě bydlí, odepřeno jen z důvodů formálních, jsou-li materiální podmínky jeho ve skutečnosti dány.

Čís. 2374.

I pro mimořádný dovolací rekurs finanční prokuratury (§ 2 zákona ze dne 30. června 1921, čís. 257 sb. z. a n.) platí ustanovení §u 16 nesp. říz.

Podnikatelé staveb provozují obchody ve smyslu čl. 271 čís. 1 a čl. 272 čís. 1 obch. zák.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, R I 225/23.)

Podnikatelé staveb František D. a Dalibor M., utvořivše veřejnou obchodní společnost, opověděli ji s tím, že budou pod firmou »D. a M.« provozovati »podnikatelství staveb a zřizování vodních turbin Bánkiho.« Obchodní soud zapsal tuto firmu do obchodního rejstříku a rekursní soud na rekurs české finanční prokuratury v Praze potvrdil tento zápis.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu finanční prokuratury.

D ů v o d y:

Dovolacím rekursen napadá finanční prokuratura usnesení rekursního soudu, potvrzující usnesení prvního soudu. Jest tedy její dovolací rekurs přes to, že dle §u 2 zákona ze dne 30. června 1921 čís. 257 sb. z. a n. jelikož jde o otázku pouhého právního výkladu, musí podati opravný prostředek, mimořádným dovolacím rekursen podle §u 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., závislým na jsoucnosti důvodů, v ustanovení tomto uvedených. Stěžovatelka také skutečně uplatňuje důvod